

facturus, nulla ratione alia prolata, ad exempla grammaticorum prouocet, qui in poetis explanandis ingenii vires exercuerint. In iis ex veteribus praeter ceteros nominandus Seruius est, qui vulgo audit princeps grammaticorum. Equidem haud amplector sententiam auctoris nuperi qui dissertatione sua eclogam Maronis quartam illustraturus Seruium inter commentatores minimum nuncupauit, cum propter ignorantiam, tum propter credulitatem, quod commentis bene multis eius scholia in poetam redundant. Neque etiam subscribo sententiae Io. Henrici Boecleri, auctoris Bibliographiae curiosae, diserte pronuntiantis iudicium huius grammatici minus esse quam Donati. Nec denique cum Iacobo Tollio acumen huius grammatici ipso pistillo obtusius esse contendo. Non possum tamen quin propugnem Seruium magnae quidem doctrinae, sed iudicii laudem exiguam mereri. Id quod e narrationes eius consulentibus nullo negotio patebit. Quocirca Barthius commentarium Seruii compilationem antiquorum criticorum atque philologorum, & Politianus aequus poetices arbitrum illum veram lectionem contaminare, & fabulam sibi ex tempore commodoque suo contra omnem veterum auctoritatem confingere, vere affirmant. Sed & Scaliger, quum grammaticorum nugas, quas vocat, hallucinationes, deliramenta, & iudicium non sanum haud vno loco pro consuetudine sua exagitasset vehementer, addidisset.

v. Memoires pour l'hist. des sciences. T. V. 1703. artic. 11.

Bibliogr. curios. p. 27.

Tollii compar. inter Theocr. & Virg. p. 379.

Barth. in XI. Theb. Stat. p. 1386.

Polit. Misc. cent. I. cap. 89. p. 672.

Scal. l. 4. poet. c. 48. p. 486.